

Hurtigløberne

Der var udsat en pris, ja, der var udsat to, den lille og den store, for den største hurtighed, ikke i ét løb, men sådanne i at løbe hele året.

»Jeg fik da første pris!« sagde haren, »retfærdighed må der dog være når ens egen familie og gode venner er i rådet, men at sneglen fik anden pris, finder jeg næsten fornærmeligt mod mig!«

»Nej,« forsikrede ledpælen, der havde været vidne ved prisuddelingen, »der må også tages hensyn til flid og god vilje, det blev sagt af flere agtbare personer, og det har jeg også forstået. Sneglen har rigtignok brugt et halvt år om at komme over dørtrinnet, men han har brækket lårbenet i den hastværk det dog var for ham. Han har levet ene og alene for sit løb, og han løb med hus! – Alt det er agtværdigt! – Og så fik han anden pris!«

»Jeg kunne dog også have været taget i betragtning!« sagde svalen, »hurtigere end jeg i flugt og omsving tror jeg ingen har vist sig, og hvor har jeg ikke været om: vidt, vidt, vidt!«

»Ja, det er Deres ulykke!« sagde ledpælen, »De fjøt for meget! De skal altid af sted, ud af landet når det her begynder at fryse. De har ingen fædrelandskærlighed! De kan ikke komme i betragtning!«

»Men om jeg nu lå over i mosen hele vinteren?« sagde svalen, »sov hele tiden bort, kom jeg så i betragtning?«

»Skaf attest fra mosekonen at De har sovet den halve tid i fædrelandet, så skal De komme i betragtning!«

»Jeg havde nok fortjent første pris og ikke anden!« sagde sneglen. »Det ved jeg da, at haren har kun løbet af kujoneri hver gang han troede at der var fare på færde. Jeg derimod har gjort min løben til en livsopgave og er blevet krøbling i tjenesten! Skulle nogen have første pris, var det nok mig! Men jeg gør ingen spræl, det foragter jeg!«

Og så spyttede den.

»Jeg skal med ord og tale kunne forsvare at hver pris, i det mindste min stemme til den, er givet med retfærdigt hensyn!« sagde det gamle landmålermærke i skoven der var lem i den afgørende dommerforening. »Jeg går altid frem med orden, overvejelse og beregning. Syv gange forud har jeg nydt den ære at være med at give prisen, men ikke før i dag har jeg fået min vilje sat igennem. Jeg har ved hver uddeling gået ud fra noget vist. Jeg er altid gået forfra i bogstaverne til første pris og bagfra til anden pris. Og vil De nu lægge mærke til når man tager forfra: Det ottende bogstav fra *A* er *H*, der har vi haren, og så stemte jeg for haren til første pris, og det ottende bogstav bagfra, *Æ*, regner jeg ikke med, det har sådan en upassende lyd, det upassende springer jeg altid over, og så bliver *S* det ottende bogstav, derfor stemte jeg for sneglen til anden præmie. Næste gang bliver det *I* til første og *R* til anden! – Der skal altid være en orden i enhver ting! Man må have noget at holde sig til!«

»Jeg havde nu stemt for mig selv når jeg ikke havde været imellem de dømmende,« sagde mulæslet, der også var meddommer. »Man skal tage hensyn til ikke blot hvor hurtig man kommer frem, men hvad andre egenskaber der kan være, som nu den ting hvor meget man trækker. Dog det ville jeg ikke denne gang have udhævet, heller ikke harens klogskab i sin flugt, dens kløgt, med et at gøre et spring til siden for at lede folk på vildspor fra hvor den skjuler sig. Nej, der er endnu én ting mange lægger mærke til, og som heller ikke bør være

uænsset, det er den man kalder *det skønne*. Det har jeg her set på, jeg så på harens dejlige velvoksne ører, det er en fornøjelse at se hvor lange de er! Jeg syntes at jeg så mig selv da jeg var lille, og så stemte jeg for ham!«

»Hys!« sagde fluen, »ja, jeg vil ikke tale, jeg vil bare sige noget! Det ved jeg, at mere end én hare har jeg løbet op. Forleden knækkede jeg bagbenene på en af de yngste. Jeg sad på lokomotivet foran banetoget, det gør jeg tit, så iagttager man bedst sin egen hurtighed. En ung hare løb længe foran, han anede ikke at jeg var der. Til sidst måtte han dreje af, men så knækkedes bagbenene over af lokomotivet, for jeg sad derpå. Haren blev liggende, jeg fór videre. Det er dog vel at overvinde den? Men jeg trænger ikke til prisen!«

»Jeg synes nu,« tænkte den vilde rose, men den sagde det ikke, det er ikke dens natur at udtale sig, skønt det kunne været ganske godt om den havde gjort det. »Jeg synes nu at solstrålen burde have fået første hæderspris, og anden med! Den flyver i ét nu den umålelige vej fra solen ned til os og kommer med en styrke at al naturen vågner derved. Den har en skønhed så at alle vi roser rødmer og dufter derved! Den høje, dømmende øvrighed synes slet ikke at have bemærket den! Var jeg solstråle, jeg gav dem hver et solstik – men det gjorde dem kun gale, det kan de blive alligevel! Jeg siger ikke noget!« tænkte den vilde rose, »fred i skoven! Dejligt er det at blomstre, dufte og vederkvæge, leve i sagn og sange! Solstrålen overlever os dog allesammen!«

»Hvad er første pris?« spurgte regnormen, der havde forsovet sig og nu først kom til.

»Det er fri adgang til en kålhave!« sagde mulæslet, »jeg foreslog prisen! Haren måtte og skulle have den, og så tog jeg som tænkende og virkende medlem fornuftigt hensyn til *dens* nytte der skulle have den. Nu er haren forsørget. Sneglen har lov til at sidde på stengærdet og slikke mos og solskin og er dernæst herefter optaget som en af de første dommere i hurtigløben. Det er så godt at have en af faget med i hvad menneskene kalde *en komité*! Jeg må sige jeg venter meget af fremtiden, vi har allerede begyndt så godt!«